

Autor: Jim Goad

Kolébka evropské civilizace, Řecko, je na nejlepší cestě se stát hrobem západní civilizace nebo naopak místem jejího znovuzrození. Míra zadluženosti země spojená s faktem, že Řecko představuje hlavní vstupní bránu ilegálních imigrantů do Evropy (v roce 2010 plných devět desetin ilegálních běženců vniklo do EU právě přes tuto jihoevropskou zemi) po dlouhé roky zapříčiňovala množství násilných pouličních střetů mezi stoupenci extrémní levice (internacionalisty) a extrémní pravice (nacionalisty).

Charakteristickým rysem právě proběhnuvších voleb bylo zavrnutí politického středu a stran nakloněných EU, jež Řecko drží v pasti. Ačkoli otevřeně prokomunistické strany získaly o mnoho procent hlasů více, největší porce mediálního hněvu byla věnována nacionalistické straně Zlatý úsvit, která dohromady získala 7 procent hlasů. Političtí odborníci používají v souvislosti s dílčím úspěchem Zlatého úsvitu termínů „absurdní a odporný“, „černý den Řecka“, „znepokojující vývoj“, „politický horor“ a dalších divadelnických zastrašujících frází, jež úslisní mediální lokajové chrlí vždy, když potřebují prokázat přímou (byť klamnou) souvislost mezi sebenepatrnějším zábleskem nacionalismu a holocaustem. „Vskutku se doposud nepoučili z historie,“ lamentoval jeden z komentátorů. „Nepoučili se snad Evropané ze své historie?“, ptá se další.

Označovat veškeré protivníkovy ideje za „překonané“ je úskočná levicová taktika uplatňovaná již od doby, kdy Karl Marx prohlásil, že komunismus je historickou nutností. V případě, že některý z těchto „vědeckých“ marxistických blafů nezhltnete na posezení, žijete v minulosti, soudruhu. Nikdo se nepozastavuje nad tím, že komunističtí bandité rozbíjeli hlavy v německých ulicích dávno před tím, než se zrodilo nacistické hnutí nebo než Gabriele d'Annunzio publikoval kterýkoli ze svých textů.

Předpokládá se, že přijmeme za svou teorii, že 2. světová válka byla v první řadě střetem mezi dobrem a zlem a nikoli bojem o území a zdroje, jako by se jednalo o jakousi neviditelnou hostii. Dále máme věřit, že spojenecké vítězství prokázalo, že nacisté (a magickým trikem v podobě asociativní viny i veškeré etnonacionalistické impulsy, ať již k jim dojde kdekoliv) byli

zavrhnuti a zdiskreditováni, přitom však jedině, co se prokázalo, bylo, že spojenecké zabíjení a bombardování bylo účinnější než to nacistické.

A jestliže budete označeni za rasistického antisemitu a budete uvězněni za své myšlenkové zločiny, navždy ze své mysli vypudte tezi, že komunismus zabil o mnoho více lidí než fašismus. Všichni mrtví jsou si rovni, někteří jsou si však viditelně rovnější.

Evropská unie, jež spíše než vládu naslouchající veřejnému mínění připomíná finanční diktaturu nad svými vazalskými státy, usiluje o kriminalizaci veškerého „rasistického“ a „xenofóbního“ chování až do té míry, že vás brzo zavřou i proto, že po ní budete považovat, aby vydala konkrétní definice těchto vrtkavých a ve své podstatě naprosto idiotských hanlivých označení.

EU, předvádějící v Dokumentu 2000 zaměřeném na „potírání rasismu a xenofobie v Evropské unii“ aroganci hodnou vojenské diktatury, nařídila svým mediálním nohsledům kráčet husím pochodem v jednom šiku a v rámci revizionistického překvalifikování pojmů nahlížet na veškerou národní hrdost jako na duševní chorobu a charakterovou vadu. Zde jsou některé body:

14. Výzva mediálním organizacím k vytvoření etického kodexu boje s rasismem a xenofóbií a monitorování jeho dodržování
15. Výzva evropským médiím k poskytování informací mládeži ohledně nedávné evropské historie, speciálně s ohledem na diskriminaci a vyhlazení židovské komunity v nacistických koncentračních táborech...

Není zde ani zmínka o tom, že by měl někdo mladým lidem pomoci porozumět, že v průběhu „nedávné historie Evropy“ zahynuly i desítky miliónů jejich vlastních pokrevních předků. Ten samý o jistých genocidách mlčící dokument se zaměřuje na „pravicově-extrémistické násilí“, není v něm však ani zmínka o existenci „extrémně levicového násilí.“ Současný nacionalismus je podle něj založen na „překonaných a destruktivních myšlenkách homogenity, jež iniciují společenské rozdělení a rasovou nesnášenlivost.“ Dokument dále nabádá, že se „Evropa musí odklonit od myšlenky většinové bílé kultury a redefinovat podstatu pojmu „národ“ směrem ke komunitě pod jurisdikcí státu...“

Jinými slovy, salónně totalitní EU hodlá diktovat, co je Evropou namísto toho, aby tak například učinili její původní obyvatelé. Evropu dnes mnohem spíše ztělesňuje deset let stará měna euro, nežli pevnina, která je svým původním obyvatelům domovem po desítky tisíc let. A pokud se to rozhodnete zpochybňovat, rázem začnete trpět zbrusu novou duševní chorobou zvanou „eurofobie.“ Raději si nevsímejte toho, že hlavní sídlo EU leží v Belgii, tedy zemi, jež se rozpadá na kusy z důvodu etnických nesrovnalostí mezi Vlámý a Valony.

Neznamená to však, že se by řecký Zlatý úsvit nehodlal s gusem a radostí zhodit role fašistických pouličních hrdlořezů. Jeho svalnatí stoupenci jsou známí svými fyzickými útoky na

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

ilegální imigranty, levicové aktivisty a občas i na žurnalisty. Jejich poslední televizní šoty volaly po deportaci ilegálních imigrantů a vybízely rodilé Řeky, aby jim pomohli se „zbavit této špíny.“ Symbol na jejich vlajce připomíná svastiku ve stádiu rozkladu, členové strany se navíc navzájem zdraví římským pozdravem s vervou na evropské půdě neviděnou od 40. let 20. století. Stranické stanovy obsahují článek, v němž je uvedeno, že „výhradně osoby árijské krve a řeckého původu se mohou stát kandidáty na členství v této straně“, jejíž vůdce Nikolaos Michaloliakos byl v minulosti uvězněn za přechovávání výbušnin.

Je však třeba i přihlídnout k tomu, že řecký národ byl nucen přetrpět skoro 400 let ottomanské okupace a nyní je zaplavován převážně muslimskými imigranty, kteří podle několika statistických odhadů takřka bleskově navýšili svoje zastoupení v populaci z 10 na 20 procent. V dnešní době se hypercentralizované instituce typu EU snaží bránit práva všech původních obyvatel s výjimkou původních Evropanů a zároveň odsuzují kolonialismus, pokud se však zrovna nejedná o demografickou kolonizaci Evropy.

Je tedy možné, že globalistická mantra neodpovídá realitě a multikulturalismus vede ke vzájemným konfliktům a nikoli k harmonii? Pouze snad od světa izolovaný levicový vědátor by mohl nabýt dojmu, že v časech ekonomické krize může imigrace většinou neasimilovatelných a zhusta kulturně nepřátelských cizinců napomoci dělnické třídě a ne jí naopak ublížit. Výhradně pomatený levicový ideolog nebo užitečný idiot, jemuž média vypláchla mozek, si bude dál lámat hlavu ohledně vytrvalého a tvrdošíjného znovuzrození nacionalismu, aniž by se alespoň na malou chvíli zamyslel nad tím, že kmenové uspořádání je mnohem spíše nevykořenitelným lidským instinktem, nežli hříšnou psychologickou úchylkou.

V právě proběhnuvších parlamentních volbách si Zlatý úsvit nejlépe vedl v kriminalitou zamořených oblastech středu Atén, přičemž v některých obvodech získal plnou čtvrtinu hlasů. Myslí si tito voliči, že tím uniknou vzdáleným bruselským eurokratům sedícím v přecpaných hypoalergenních kójích? A co říci na to, že v určitých oblastech působí Zlatý úsvit jako organizace bájných Robinů Hoodů, jež poskytuje chudým a slabým Řekům ošacení a jídlo? Je pravda, že v některých athénských čtvrtích se jejich mnohými útrapami sužovaní obyvatelé obrátí s žádostí o osobní ochranu v první řadě na Zlatý úsvit a pak až teprve na policii? Je možné, že někteří Řekové jsou toho názoru, že jedině Zlatému úsvitu, jemuž není zatěžko v jejich jménu prolít i krev vlastních členů, záleží na jejich přežití?

Mediální stoka sice líčí v černých barvách útoky Zlatého úsvitu na imigranty, ohledně jeho příkré kritiky „globalistických lichvářů“, „půjčkových diktátorů“ a „mezinárodních spekulantů“, „kteří nás prodávají a sdírají řecký národ,“ však útrpně mlčí.

Zdá se, že pro některé z Řeků nebylo jiné volby nežli se rozhodovat mezi Zlatým úsvitem a Goldmanem Sachsem. „Proč by nás měli lidé volit?“, pokládá řečnickou otázku stranický vůdce Nikolaos Michaloliakos a hned si na ní i odpovídá: „Protože nemají nic lepšího na výběr.“

Článek Jima Goada: [European Nationalism: Golden Dawn or Old and Gone?](#) vyšel v Taki's

Magazine dne 14. května 2012.